

prøveløslades, når han har udstået halvdelen af straffen. Prøvetiden er den resterende straffetid, dog mindst 2 år. Prøveløsladelse er som regel forbundet med tilsyn.

Sverige: Prøveløsladelse kan ske fra såvel strafarbejde som fængsel. Løsladelse på prøve *kan* finde sted efter afsoning af to trediedele af straffen, dog mindst 4 måneder. For så vidt angår straffe på 6 måneder eller derover *skal* prøveløsladelse ske efter udståelse af fem sjettedele af straffen. Den løsladte er i almindelighed undergivet tilsyn i prøvetiden. Prøvetiden er den resterende straffetid, dog mindst 6 måneder (ved straffe på 1 år eller derover er prøvetiden dog mindst 1 år).

Til § 12.

Bestemmelsen svarer til § 7.

Til § 13.

Disse bestemmelser svarer til § 8. Henvisningen til borgerlig straffelovs regler om prøveløsladte betyder, at den pågældende skal overholde de vilkår, der er fastsat i resolutionen om prøveløsladelse, og at reglerne i straffelovens § 39 og § 40, stk. 2, vedrørende genindsættelse finder anvendelse.

Den i stk. 2 foreslåede adgang til at ændre vilkårene til andre så vidt muligt tilsvarende vilkår tager sigte på tilfælde, hvor den finske, islandske, norske eller svenske resolution om prøveløsladelse indeholder vilkår, der ikke praktisk lader sig gennemføre her i landet.

Såfremt den prøveløsladte overtræder løsladelsesvilkårene, vil der efter analogien af straffelovens § 39, hvortil stk. 1 henviser, kunne ske en skærpelse af vilkårene, herunder en forlængelse af prøvetiden inden for den efter straffelovens § 40, stk. 1, gældende længstetid.

Til §§ 14, 15 og 16.

Bestemmelserne svarer til § 9, § 10 og § 11, stk. 1.

Til kapitel 5.

Almindelige bestemmelser.

Til § 17.

Det fremgår af formuleringen af 2. pkt., at spørgsmålet om, hvorvidt en begæring fra et andet nordisk land om fuldbyrdelse skal tages til følge, beror på en konkret prøvelse. Som tidligere anført er det dog forudsat, at begæringerne imødekommes, medmindre særlige omstændigheder taler herimod.

Til § 18.

Denne bestemmelse indebærer, at en begæring kun kan imødekommes, såfremt afgørelsen har opnået eksekutionskraft i det land, hvor den er truffet,

og der ikke er indtrådt forældelse i dette land. Reglerne i den danske straffelov (§ 97) om forældelse af idømt straf finder ikke anvendelse, jfr. § 20.

Til § 19.

Da de omhandlede afgørelser om fuldbyrdelse m. v. kun i meget begrænset omfang er knyttet til lovbestemte betingelser, kan den her foreslåede regel om domstolsprøvelse ikke forventes at få væsentlig praktisk betydning. Det er imidlertid fundet rettest at medtage bestemmelsen af principielle grunde, herunder princippet i grundlovens § 71 om domstolskontrol vedrørende administrative frihedsberøvelser.

Bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., er i overensstemmelse med retsplejelovens § 469, stk. 3.

Underkender retten ministeriets afgørelse, og angår sagen en person, der er overført her til landet til fuldbyrdelse af frihedsstraf, må han straks tilbageføres.

Til § 20.

Efter denne bestemmelse skal fuldbyrdelse her i landet af bødestraf m. v. (§ 1) eller frihedsstraf (§§ 3-4), der er idømt i andet nordisk land, ske efter dansk ret. Specielt anføres, at dansk rets regler om prøveløsladelse og benådning er anvendelige.

Bestemmelsen betyder for bødens vedkommende, at de danske regler om henstand, afdragsvis betaling, udpankning og eftergivelse, jfr. nedenfor, finder anvendelse.

For så vidt angår frihedsstraf er de danske regler om fuldbyrdelsesmåde, prøveløsladelse og benådning anvendelige. Med hensyn til tilfælde, hvor en del af straffen er udstået i domlandet, må denne del tages i betragtning ved beregningen af de tidsmæssige betingelser for prøveløsladelse, jfr. straffelovens § 38.

Med hensyn til benådning er det under de nordiske drøftelser forudsat, at der i almindelighed ikke sker benådning i fuldbyrdelseslandet, forinden vedkommende myndighed i domlandet har haft lejlighed til at udtale sig derom. Det er endvidere forudsat, at domlandets myndigheder kan meddele benådning, selv om straffens fuldbyrdelse er påbegyndt i andet nordisk land.

Til § 21.

Efter denne bestemmelse tillægges der straffedomme afsagt i andet nordisk land, som helt eller delvis fuldbyrdes her i landet, samme retskraft i den angivne henseende som danske straffedomme, og bestemmelsen betegner således en udvidelse af de regler vedrørende udenlandske dommes retskraft, der indeholdes i straffelovens § 10, stk. 3 og 4. Også